

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko: WOJCIECH LIS

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

Studia prawnicze odbyłem na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W 2001 r. uzyskałem tytuł zawodowy magistra prawa na podstawie pracy dyplomowej *Ustrój i organizacja prokuratury* napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Dariusza Dudka.

Następnie, pod kierunkiem prof. dr hab. Mariana Zdyba, na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II rozpocząłem studia doktoranckie z zakresu prawa, które zakończyłem w 2006 r. obroną rozprawy doktorskiej *Krytyka prasowa w kontekście prawa do ochrony czci i dobrego imienia osób fizycznych* i uzyskałem stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Recenzentami rozprawy doktorskiej byli prof. dr hab. Mirosław Granat z UKSW oraz ks. prof. dr hab. Sławomir Fundowicz z KUL.

W roku akademickim 2010-2011 ukończyłem dwusemestralne specjalistyczne studia podyplomowe z zakresu ochrony prawa własności intelektualnej zorganizowane przez Wydział Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

W roku akademickim 2014-2015 uczestniczyłem w intensywnym kursie języka rosyjskiego, który zakończyłem uzyskując międzynarodowy certyfikat potwierdzający znajomość języka rosyjskiego w mowie i piśmie na poziomie zaawansowanym wystawionym przez Государственный институт русского языка имени А.С. Пушкина и Торгово-промышленной палаты Российской Федерации (Narodowy Instytut Języka Rosyjskiego imienia A.S. Puszkina i Izbę Przemysłowo-Handlową Federacji Rosyjskiej). Aktualnie intensywnie przygotowuję się do egzaminu potwierdzającego znajomość języka angielskiego.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Po uzyskaniu stopnia doktora od 1 października 2007 r. zostałem zatrudniony w Katedrze Prawa Administracyjnego w Wydziale Zamiejscowym Nauk Prawnych i Ekonomicznych KUL w Tomaszowie Lubelskim na stanowisku asystenta, a od 1 marca 2009 r. adiunkta.

W latach 2008-2014 współpracowałem także z kilkoma innymi szkołami wyższymi: Uniwersytetem Jana Kochanowskiego w Kielcach, Wyższą Szkołą Handlową im. Bolesława Markowskiego w Kielcach, Wyższą Szkołą Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach, Wyższą Szkołą Handlową w Radomiu, Wyższą Szkołą Nauk Społecznych z siedzibą w Lublinie.

Jako nauczyciel akademicki w ramach pracy na KUL oraz współpracy z innymi szkołami wyższymi prowadziłem wykłady, konwersatoria, ćwiczenia, seminaria magisterskie i licencjackie m.in. z zakresu: prawa administracyjnego, postępowania administracyjnego, prawa gospodarczego publicznego, prawa ochrony konkurencji, prawa samorządu terytorialnego, prawa konstytucyjnego, prawa Unii Europejskiej, podstaw prawoznawstwa, ustroju i zadań organów ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, prawa mediów, prawa karnego, postępowania karnego, prawa dowodowego i kryminalistyki.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.)

a) osiągnięcie naukowe: autor, tytuł publikacji, nazwa wydawnictwa, miejsce i rok wydania:

Wojciech Lis, *Bezpieczeństwo wewnętrzne i porządek publiczny jako sfera działania administracji publicznej*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2015, ISBN 978-83-8061-194-8

Monografia ta stanowi moje główne osiągnięcie naukowe po uzyskaniu stopnia doktora, którą wskazuję na potrzeby procedury habilitacyjnej. Chcę jednak zwrócić uwagę, że nie stanowi ona ani jedynego ani ostatniego opracowania z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego, ale wpisuje się w cykl publikacji dotyczących analizy tych zagadnień. W przygotowaniu znajduje się już kolejne opracowanie *Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu*, które zostanie opublikowane w połowie 2016 r.

b) omówienie celu naukowego w/w pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Książka *Bezpieczeństwo wewnętrzne i porządek publiczny jako sfera działania administracji publicznej* została poświęcona określeniu aksjologicznych podstaw oraz sposobu zorganizowania i funkcjonowania systemu bezpieczeństwa i porządku publicznego, w którego centrum znajduje się człowiek i tworzone przez niego wspólnoty. Takie ujęcie omawianego zagadnienia, w moim głębokim przekonaniu, przyczyni się do wzbogacenia wiedzy w tym obszarze badań.

Z uwagi na niezwykle szeroki, wręcz nieograniczony zakres zagadnień składających się na problematykę bezpieczeństwa i porządku publicznego konieczne było dokonanie wyboru i selekcji materiału badawczego, gdyż nie sposób ująć i opisać wszystkich związanych z tym zagadnień w ramach jednego nawet dość obszernego opracowania. Gdyby tak było to problemy związane z zagrożeniami bezpieczeństwa i porządku publicznego już dawno zostałyby zdiagnozowane i rozwiązane a wszyscy żyliby w idealnym państwie; że tak nie jest przekonują chociażby codziennie doniesienia medialne.

Podjęciu się opracowania zagadnienia określonego w tytule książki, pomimo świadomości związanych z tym trudności, towarzyszyło przeświadczenie, że konieczne jest poddanie analizie zagadnień stanowiących fundament systemu bezpieczeństwa i porządku publicznego, bez których jakiegokolwiek rozważania, ze względu na brak punktu odniesienia, mają wyłącznie charakter teoretyczny. W tym zakresie widoczny jest niedostatek badań warstwy aksjologicznej systemu bezpieczeństwa, co uprawnia do stwierdzenia, że książka stanowi pierwsze ujęcie zagadnień dotyczących bezpieczeństwa i porządku publicznego stanowiące próbę zakreślenia jego aksjologicznych podstaw.

Odniesienia aksjologiczne w rozważaniach dotyczących bezpieczeństwa i porządku publicznego często są pomijane lub, w najlepszym razie, marginalizowane, tak jakby nie stanowiły zagadnień wartych namysłu i poddania ich głębszej refleksji. Tymczasem to właśnie one przesądzają o kształcie systemu bezpieczeństwa i działaniach podejmowanych przez organy państwowe. Wskazanie punktu odniesienia pozwala właściwie zorganizować system bezpieczeństwa i ukierunkować działania organów państwa na rzecz zapewnienia i ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Odniesienia aksjologiczne stanowiły zatem właściwą podstawę dla przedstawienia podstawowych założeń systemu bezpieczeństwa, który ma charakter celowy – ma służyć człowiekowi i państwu, będącemu dobrem wspólnym

wszystkich obywateli. Przyjęte rozumowanie znajduje uzasadnienie w treści Konstytucji RP, która jest przecież najwyższym prawem. Konstytucja RP wskazuje w art. 30, że „Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych”. Ta podstawowa dla systemu prawnego wartość określa cele i zadania władz publicznych, ale także uzasadnia racjonalność i sens istnienia i funkcjonowania organów państwa. Wynikający z godności zakres wolności i praw człowieka jest wprost proporcjonalny do poziomu bezpieczeństwa i porządku publicznego; wartości te wzajemnie się warunkują i uzupełniają. Osiągnięcie i utrzymanie na akceptowalnym poziomie bezpieczeństwa i porządku publicznego jest warunkiem *sine qua non* korzystania przez człowieka z przysługujących mu wolności i praw. Trudno korzystać z wolności i praw w sytuacji, kiedy zagrożone są wartości dla człowieka najważniejsze, takie jak życie, zdrowie czy mienie, stanowiące podstawę jego fizycznej egzystencji. Owe zagrożenia, z których zaledwie część jest rozpoznana i zbadana, wskazują na konieczność podejmowania działań zmierzających do stworzenia bezpiecznej przestrzeni życia, rozwoju i samorealizacji. Taką przestrzeń we współczesnych warunkach stanowi organizacja państwowa. O roli i znaczeniu życia w bezpiecznym i uporządkowanym świecie oraz jego wpływie na funkcjonowanie człowieka nie trzeba przekonywać. Jest to aż nadto oczywiste. W ostatnich latach lepiej niż kiedykolwiek wcześniej można dostrzec, jak istotna jest potrzeba bezpieczeństwa i jak trudno je zapewnić we współczesnym świecie.

Ukierunkowanie działań państwa na rzecz osiągnięcia i utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego stanowi przejaw troski o dobro człowieka i związane z nim dobro wspólne, które staje się nadrzędnym motywem i celem wszystkich działań podejmowanych przez organy państwa. Nie dziwi zatem odniesienie zadań związanych z zapewnieniem i ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego do administracji publicznej, która nierozdzielnie związana jest z instytucją państwa.

Człowiek i jego potrzeba życia w bezpiecznym i uporządkowanym świecie determinuje cele i zadania państwa, które powinny być ukierunkowane na stworzenie mu przestrzeni wolnej od strachu przed jakimkolwiek niebezpieczeństwem. W tym celu państwo tworzy odpowiednie rozwiązania prawne i powołuje wyspecjalizowane organy odpowiedzialne za zapewnienie i ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego. Przy czym, należy podkreślić, że zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego, czyli stworzenie optymalnych warunków życia jest niewystarczające ze względu na jego dynamizm generujący coraz to nowe zagrożenia, ale wymaga stałej aktywności organów państwa sprawujących ochronę (i obronę), a więc przeciwdziałających realnym bądź tylko

potencjalnym zagrożeniom, zaś w przypadku ich wystąpienia sprawnie i skutecznie je zwalczających oraz przywracających normalne funkcjonowanie państwa. Powyższe wskazuje, że bezpieczeństwo i porządek publiczny to nieustanny proces zmagania się z zagrożeniami i podejmowania działań zapobiegających ich ponownemu wystąpieniu.

W związku z nieprzewidywalnością zmaterializowania się zagrożeń główny problem badawczy sprowadza się do pytania: Czy organy administracji publicznej odpowiedzialne za zapewnienie i ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego, mając na uwadze zasadniczy motyw swego istnienia – poszanowania i ochrony godności człowieka – mogą działać tylko wtedy, kiedy wyraźnie upoważnia ich do tego lub zobowiązuje konkretny przepis obowiązującego prawa, czy mogą i powinny działać także w sytuacjach przez prawo wyraźnie nie przewidzianych i nie określonych, a jeżeli tak, to na jakich zasadach i gdzie znajdują się granice takiego działania? Z tak zakreślonego problemu badawczego wynikają inne bardziej szczegółowe, które znalazły swoje odzwierciedlenie w treści książki.

Analiza problemu dokonywana jest przede wszystkim z punktu widzenia przepisów prawa konstytucyjnego i prawa administracyjnego. Jest to w pełni zrozumiałe, gdyż prawo stanowi podstawowy element tworzący zręby systemu bezpieczeństwa organizacji państwowej, determinuje pożądane zachowania jego adresatów i określa zadania organów administracji publicznej na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Podstawę rozważań stanowią przepisy prawa konstytucyjnego, z którym zagadnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego są ściśle związane, dlatego oczywistym jest odwoływanie się w pierwszej kolejności do postanowień Konstytucji RP. Nie jest jednak możliwe omówienie zadań państwa oraz kompetencji jego organów odpowiedzialnych za zapewnienie i ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego bez odwołania się do przepisów prawa administracyjnego, które stanowią właściwą płaszczyznę rozważań przesądzając ostatecznie o kształcie unormowań prawnych w tej sferze funkcjonowania państwa.

Rozważania koncentrują się na zagadnieniach dotyczących bezpieczeństwa wewnętrznego, które stanowi jeden z aspektów bezpieczeństwa publicznego. Podział bezpieczeństwa publicznego na wewnętrzne i zewnętrzne, oparty na kryterium występowania źródła zagrożenia w stosunku do terytorium państwa, znajduje swoje uzasadnienie w postanowieniach Konstytucji RP (art. 135 i 146). Niemniej jednak i bez tego, bezpieczeństwo zewnętrzne intuicyjnie pojmowane odnoszone jest do zagrożeń, których źródło tkwi poza granicami państwa, czyli pochodzi z zewnątrz, natomiast bezpieczeństwo wewnętrzne koncentruje się na zagrożeniach powstających w granicach państwa.

Metody badawcze wykorzystane do opracowania tak określonego problemu badawczego zostały zdeterminowane tematem zakreślonym w tytule książki. Nie koncentrując się na ich wyjaśnianiu, z racji powszechnej ich znajomości w środowisku naukowym, można poprzestać na ich wskazaniu; a zatem w książce wykorzystane zostały typowe dla nauk prawnych metody badawcze: dogmatyczno-prawna, teoretyczno-prawna, analizy krytycznej, problemowa a także opisowa.

Książka składa się z pięciu rozdziałów, poprzedzonych spisem treści, wykazem skrótów i wstępem; całość wieńczy zakończenie. Rozdział I „Istota bezpieczeństwa i porządku publicznego” służy wyjaśnieniu i usystematyzowaniu kluczowych pojęć z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz określenia istniejących między nimi relacji i powiązań. Pojęcia bezpieczeństwa i porządku publicznego nie zostały bowiem ani normatywnie zdefiniowane, ani zakresowo uściślone. Zwrócono uwagę na różne konteksty bezpieczeństwa oraz wskazano różnicę w rozumieniu pojęć bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego państwa oraz pomiędzy bezpieczeństwem państwa i bezpieczeństwem narodowym. Wyeksponowano potrzebę bezpieczeństwa oraz wskazano na zagrożenia jako determinanty wpływające na jego zakres i w konsekwencji działania podejmowane w celu zapewnienia akceptowalnego poziomu ochrony. Bezpieczeństwo stanowi jedną z najbardziej elementarnych i naturalnych ludzkich potrzeb, od zaspokojenia której uzależnione są inne: duchowe, estetyczne, emocjonalne, intelektualne itd. Gwarancją i jednocześnie elementem bezpieczeństwa publicznego jest bezpieczeństwo prawne, którego podstawę stanowi prawo odgrywające rolę regulatora stosunków społecznych i pozwalające na względnie spokojne życie w ramach organizacji państwowej. Z uwagi na to, że zapewnienie i ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego to proces zmierzający do wyeliminowania istniejących i potencjalnych zagrożeń, koniecznym dopełnieniem rozważań jest spojrzenie na bezpieczeństwo i porządek publiczny przez ich pryzmat, dzięki czemu można uzyskać przybliżony obraz składających się na nie elementów składowych.

Podobny charakter mają rozważania zawarte w Rozdziale II „Obowiązki państwa w zakresie zapewnienia i ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego”. Zawarte w nim treści wskazują na państwo wraz z rozbudowaną strukturą jego organów, którego celem i sensem istnienia jest zapewnienie poszanowania oraz ochrona wolności i praw człowieka i obywatela. To z kolei wskazuje na antropocentryczny charakter podejmowanych działań, które muszą być ukierunkowane i powinny zmierzać do realizacji dobra człowieka a przez to także dobra wspólnego. Wynika to z zasady godności człowieka, która wskazuje na niego jako punkt odniesienia wszelkich działań podejmowanych przez państwo, które wobec

człowieka ma charakter wtórny i pełni rolę służebną. Państwo ma rację bytu dzięki temu, że wykonuje zadania leżące w interesie publicznym. W związku z tym państwo musi być aktywne nie tylko w przypadkach wystąpienia zagrożeń, ale zobowiązane jest także, a może przede wszystkim, do podejmowania działań prewencyjnych, których celem powinno być utrzymywanie (gwarantowanie) bezpiecznej, wolnej od zagrożeń przestrzeni życia. W ten sposób troska o urzeczywistnienie dobra wspólnego jest ściśle związana z troską o urzeczywistnienie dobra każdego człowieka, który jest beneficjentem, podmiotem i punktem odniesienia działalności państwa.

Logiczną konsekwencją tak określonego obszaru badawczego jest Rozdział III „Administracja bezpieczeństwa i porządku publicznego”, w którym przedstawiona została struktura, zadania i kompetencje organów władzy ustawodawczej – Sejmu i Senatu oraz władzy wykonawczej – Prezydenta RP i organów administracji rządowej odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny oraz istniejące między nimi zależności i konieczność zgodnego współdziałania dla osiągnięcia wspólnych celów. O kształcie systemu bezpieczeństwa przesądza bowiem nie tylko prawo, ale także sposób jego urzeczywistnienia. Szczególną rolę odgrywa administracja rządowa na czele z Radą Ministrów, której zostały powierzone obowiązki związane z prowadzeniem spraw publicznych, niemniej jednak Rada Ministrów, z uwagi na zasadę dualizmu władzy wykonawczej, została zobowiązana do współdziałania z Prezydentem RP, który jest gwarantem stabilności i trwałości państwa. Należy dodać, że współdziałanie to powinno być efektywne i konstruktywne. Ważną rolę w administracji rządowej odgrywa wojewoda – przedstawiciel rządu w terenie i jednocześnie gwarant realizacji jego polityki w województwie.

Za bezpieczeństwo i porządek publiczny odpowiedzialne są nie tylko organy administracji rządowej, stąd też nie mogło zabraknąć rozważań odnoszących się do istoty i roli samorządu terytorialnego w demokratycznym państwie prawnym zawartych w Rozdziale IV „Zadania samorządu terytorialnego w zakresie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego”. Poziom bezpieczeństwa lokalnego i regionalnego decyduje o poziomie bezpieczeństwa wewnętrznego w całym państwie. Samorząd terytorialny jako część systemu władz publicznych, element składowy organizacji państwowej, realizuje część zadań publicznych, partycypując w dążeniu do urzeczywistnienia dobra wspólnego, którego zresztą sam jest integralną częścią. Poza tym zobligowany jest do podejmowania działań sprzyjających wzrostowi zaangażowania mieszkańców w wykonywanie zadań publicznych, w tym zadań na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Ostatni rozdział „Wykonywanie zadań publicznych w sytuacjach szczególnego zagrożenia bezpieczeństwa i porządku publicznego” dotyczy wywiązywania się przez organy administracji publicznej, w tym samorządu terytorialnego, zadań związanych z zapewnieniem i ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego w sytuacjach kryzysowych i w stanach nadzwyczajnych. Tego rodzaju ekstremalne sytuacje są dla państwa szczególnie groźne, godząc nierzadko w podstawy jego istnienia. Państwo musi jednak sprostać tym zagrożeniom, ponieważ nie jest organizacją sezonową, ale trwałą, funkcjonującą w sposób nieprzerwany, także w niesprzyjających i trudnych warunkach. Skuteczność wywiązywania się organów administracji publicznej z realizacji zadań w sytuacjach szczególnego zagrożenia jest testem funkcjonowania państwa, efektywności jego organów i zdolności do współdziałania w dążeniu do osiągnięcia wspólnych celów.

Każdy z rozdziałów zakończony jest krótkim podsumowaniem będącym swego rodzaju streszczeniem jego treści, zawierającym najważniejsze spostrzeżenia wynikające z poczynionych rozważań. W zakończeniu, niezależnie od licznych spostrzeżeń zawartych w kolejnych rozdziałach pracy oraz w szczegółowych podsumowaniach zamieszczonych na końcu każdego rozdziału, zawarto uogólnione wnioski wypływające z całokształtu przeprowadzonych rozważań. Taki układ książki pozwolił ukazać wieloaspektowość omawianego problemu a jednocześnie wyaakcentować zagadnienia dotyczące zadań i kompetencji organów administracji bezpieczeństwa, ich wzajemnych relacji i zależności.

Element nowości, będący niewątpliwą zaletą książki, wyróżniający ją spośród innych dostępnych na rynku, stanowi precyzyjne określenie płaszczyzny rozważań i odniesienie ich do człowieka i do państwa. Przy czym, punktem odniesienia wszelkich działań podejmowanych przez państwo jest człowiek, co wynika z przyjęcia założenia, że państwo ma charakter wtórny w stosunku do człowieka i tworzonych przez niego wspólnot, wśród których znajduje się także wspólnota państwowa. Nie chodzi zatem o bezpieczeństwo państwa, jako takiego, ale o bezpieczeństwo człowieka – w wymiarze jednostkowym i zbiorowym – który to państwo tworzy i uzasadnia cel i sens jego istnienia. O bezpieczeństwie i porządku publicznym można bowiem mówić tylko w perspektywie podmiotowej, w odniesieniu do kogoś. Zwrócenie uwagi na zadania państwa w zakresie zapewnienia i ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego w kontekście wolności i praw człowieka wynikających z przyrodzonej i niezbywalnej godności oraz wyeksponowanie aksjologicznych podstaw obowiązków i powinności państwa nie tylko stanowi punkt wyjścia dla jakichkolwiek rozważań dla rozumnego ukształtowania stosunków prawno-społecznych, ale także nadaje tym rozważaniom właściwą optykę zorientowaną na człowieka.

Książka ujmuje i prezentuje system bezpieczeństwa i porządku publicznego w sposób kompleksowy, poczynając od wskazania jego aksjologicznych podstaw, poprzez sposób jego zorganizowania, na zadaniach i kompetencjach organów administracji publicznej kończąc. Zagadnienia te wydają się być oczywiste, jednakże gruntowna analiza literatury przedmiotu wskazuje, że tak nie jest.

Ogólny wniosek wynikający z przeprowadzonej analizy jest taki, że brakuje jednoznacznie sprecyzowanej, perspektywicznie ukierunkowanej i konsekwentnie realizowanej wizji działania w sferze bezpieczeństwa i porządku publicznego. Wszelkie podejmowane działania mają charakter doraźny i wymuszane są występowaniem powtarzających się z zadziwiającą regularnością zagrożeń spowodowanych bądź to siłami przyrody (przede wszystkim w postaci powodzi, huraganowych wiatrów, czy paralizujących komunikację śnieżyc), bądź działaniami człowieka (przede wszystkim w postaci demonstracji niezadowolonych z prowadzonej polityki grup społecznych i zawodowych, chuligańskich wybryków czy zamieszek stadionowych). Przytoczne tytułem przykładu zagrożenia wskazują, że stan bezpieczeństwa i porządku publicznego, pomimo istnienia wielkiej liczby aktów normatywnych (i tworzenia coraz to nowych), powoływania do życia kolejnych organów administracji bezpieczeństwa, wciąż znajduje się na niezadowalającym poziomie.

Analiza przepisów dotyczących bezpieczeństwa i porządku publicznego wskazuje, że prawodawca wiele uwagi poświęca łagodzeniu skutków zaistniałych zagrożeń, a zdecydowanie mniej – niedopuszczeniu do ich zaistnienia. Proporcje te należałoby odwrócić. W celu zwiększenia efektywności w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz zapobiegania niebezpieczeństwom wskazane byłoby położenie większego nacisku na działania prewencyjne i wyprzedzające, nie tylko ograniczanie się do reagowania i usuwania skutków zaistniałego zagrożenia.

W sferze bezpieczeństwa i porządku publicznego szczególnej treści i wyjątkowego znaczenia nabiera zasada legalizmu (zwana również zasadą praworządności), która nie może być postrzegana jako uniemożliwiająca skuteczne i sprawne działanie. W praktyce działalności organów administracji publicznej występują bowiem sytuacje, których nie jest w stanie przewidzieć nawet najlepszy prawodawca, gdyż rzeczywistość niejednokrotnie przerasta jego wyobrażenia o źródłach zagrożeń, wskazując nowe albo wcześniej nieuświadomione, i w konsekwencji wyprzedzając proces legislacyjny, przez który dąży on do znormatywizowania życia w ramach organizacji państwowej. Inaczej mówiąc, życie nieustannie zaskakuje i wciąż uczy, że nie wszystko można przewidzieć i zadekretować. Z uwagi na konieczność realizacji celów państwa określonych w art. 5 Konstytucji RP (który

nota bene niesłusznie ograniczany jest wyłącznie do roli normy programowej) zasadę legalizmu należy postrzegać nie tyle w sposób literalny, ile funkcjonalny. W konsekwencji, nie wychodząc poza wynikające z niej gwarancje, mające podstawowe znaczenie dla demokratycznego państwa prawnego, w sytuacjach, w których przepisy prawa przewidują pewien luz decyzyjny, stwarzają możliwość działania zawsze, kiedy zagrożone są dobra i wartości dla człowieka najważniejsze. Granic tego luzu należy bowiem poszukiwać nie tyle w literalnym brzmieniu przepisów, ograniczanych do formalnie rozumianego *lex*, ile raczej w całokształcie obowiązujących norm prawnych i zasadach całego systemu prawnego (*ius*) ukierunkowanego na dobro człowieka, któremu państwo ma służyć. Zresztą bezpośrednio wskazuje na to ustrojodawca, stwierdzając w sposób przesadzający, że „Rzeczpospolita Polska strzeże”, „Rzeczpospolita Polska zapewnia”, tworząc warunki do godnego życia w świecie wolnym od strachu.

Prawo do bezpieczeństwa jest wynikającym z godności naturalnym prawem człowieka. Pomimo tego, że nie zostało *expressis verbis* wyrażone w Konstytucji RP, to jednak można je bez trudu wyinterpretować z aksjologii konstytucyjnej oraz obowiązków nałożonych na organy administracji publicznej. Przesłanką uzasadniającą eksponowanie bezpieczeństwa i porządku publicznego wśród dóbr i wartości prawnie chronionych jest ich bezpośrednie powiązanie z ochroną pozostałych dóbr i wartości, przede wszystkim życia, zdrowia, mienia, a także wolności i praw, które z jednej strony gwarantują, a z drugiej warunkują. Bez ryzyka błędu można zatem stwierdzić, że ich zapewnienie i ochrona, jest sensem, treścią i podstawą działań organów administracji bezpieczeństwa.

Z uwagi na rozproszenie istniejących w sferze bezpieczeństwa i porządku publicznego rozwiązań prawnych, które nie zawsze są ze sobą kompatybilne, wskazany byłoby opracowanie kompleksowego aktu normatywnego całościowo normującego zadania organów administracji publicznej w tym zakresie, integrującego akty normatywne zawierające fragmentaryczne regulacje prawne oraz dokonanie wyraźnego rozgraniczenia (zdefiniowania) kompetencji realizujących te zadania organów po to, by w sposób niebudzący wątpliwości określić ich wzajemne relacje i zależności.

Praktyczny wymiar podjętego namysłu sprowadza się do tego, że w wyniku poczynionych ustaleń można wskazać na niedomagania systemu bezpieczeństwa oraz obszary, w których należy podjąć działania zmierzające do jego poprawy, co z kolei powinno przyczynić się do zwiększenia efektywności działania w sferze bezpieczeństwa i porządku publicznego z korzyścią dla wszystkich.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych we wszystkich obszarach wiedzy, w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej zgodnie z § 4 i 5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165)

Mój dotychczasowy dorobek naukowy składa się ze 174 pozycji, obejmujących: monografie, komentarz, podręcznik, publikacje zbiorowe, rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych, artykuły naukowe i popularnonaukowe, hasła encyklopedyczne i leksykalne, recenzje naukowe, sprawozdania i opinie. Wśród tych publikacji 86 stanowią opracowania merytoryczne, 88 to hasła z zakresu procedury karnej, kryminalistyki i bezpieczeństwa, z których zdecydowana większość mogłyby stanowić samodzielne i wyczerpujące opracowania. Po uzyskaniu stopnia doktora mój dorobek naukowy wzbogacił się o 170 publikacji, których szczegółowy wykaz został zawarty w **załączniku nr 4**.

Szczególnie chciałbym podkreślić publikacje obcojęzyczne, co świadczy nie tylko o aktywności zawodowej i zaangażowaniu w rozwijanie nauki, ale także prezentowaniu własnych przemyśleń na temat obowiązujących rozwiązań prawnych i poddawaniu ich krytycznej ocenie z szerszej międzynarodowej perspektywy.

Jestem pomysłodawcą, inicjatorem i redaktorem (bądź współredaktorem) 10 publikacji zbiorowych, dotyczących zagadnień z zakresu prawa prasowego, konstytucyjnego, administracyjnego, bezpieczeństwa państwa oraz historii Polski: *Środki przekazu – informacja czy manipulacja?*, Balicki A., Guz T., Lis W. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2008; *Szkoła, edukacja, wychowanie*, Balicki A., Guz T., Lis W. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2010; *Bitwy pod Tomaszowem Lubelskim w 1939 roku*, Guz T., Lis W., Sobczuk R. (red.), Wydawnictwo Werset, Lublin 2010; *Praktyczne aspekty wolności wypowiedzi*, Lis W., Husak Z. (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2011; *Normatywny wymiar godności człowieka*, Lis W., Balicki A. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2012; *Katyń 1940. Walka o prawdę*, Lis W. (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2012; *Status prawny dziennikarza*, Lis W. (red.), Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2014; *Bezpieczeństwo państwa. Zagadnienia podstawowe*, Lis W. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2014; *Współczesne zagrożenia bezpieczeństwa państwa*, Lis W. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2015; *Działalność naukowo-dydaktyczna w świetle prawa autorskiego*, Lis W., Tylec G. (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2015.

Połowa książek mojego autorstwa bądź wydanych pod moją redakcją znajduje się w największej bibliotece świata – Bibliotece Kongresu Stanów Zjednoczonych.

W zasadzie wszystko, co składa się na mój dorobek naukowy zostało opublikowane w renomowanych wydawnictwach oraz wysoko punktowanych czasopismach naukowych. Tytułem przykładu wystarczy tylko wskazać na te najbardziej prestiżowe: Wydawnictwo C.H. Beck, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Wydawnictwo KUL, Wydawnictwo Difin, Wydawnictwo Adam Marszałek.

Doświadczenie zawodowe wynikające z pracy na różnych stanowiskach zarówno w administracji publicznej, służbach mundurowych oraz w spółkach prawa handlowego zdeterminowały charakter prowadzonych przeze mnie badań naukowych, które koncentrują się wokół szeroko rozumianego prawa konstytucyjnego, administracyjnego i karnego. Zdobyte doświadczenie i poczynione spostrzeżenia dały mi szersze spojrzenie na wiele zagadnień, które mogę analizować nie tylko od strony teoretycznej. W moim dorobku naukowym można wyodrębnić kilka zasadniczych kierunków badawczych, które można ująć w następujące kategorie: prawo prasowe i swoboda wypowiedzi, status prawny jednostki w państwie, prawo policyjne i postępowanie przygotowawcze, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny, administracyjnoprawne zagadnienia kontroli i nadzoru. Z uwagi na charakter omawianych zagadnień nie zawsze możliwe jest przeprowadzenie ścisłej delimitacji moich publikacji i przypisanie ich tylko do jednej ze wskazanych kategorii. Porządkując je na potrzeby procedury habilitacyjnej przyjmuję poniższą klasyfikację.

5.1. Prawo prasowe i swoboda wypowiedzi

Na dorobek w tak określonym zakresie składa się 26 publikacji dotyczących konstytucyjnych i ustawowych gwarancji swobody wypowiedzi i działalności prasowej ujmowanej w różnych aspektach funkcjonowania prasy. Najważniejszymi pozycjami w omawianej kategorii są: monografia *Przestępstwa zniesławienia i zniewagi prasowej*, Bartnik M., Lis W., Wydawnictwo Difin, Warszawa 2013 (wkład autorski 50%) oraz komentarz *Prawo prasowe. Komentarz*, Lis W., Wiśniewski P., Husak Z., Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2012 (wkład autorski 60%). Problematyka dotycząca prawa prasowego i swobody wypowiedzi stanowi przedmiot namysłu, którego wynikiem są także rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych oraz artykuły naukowe: *Ochrona dziecka przed szkodliwym oddziaływaniem środków masowego przekazu w prawie polskim*, [w:] *Dziecko. Studium interdyscyplinarne*, Sowińska E., Szczurko E., Guz T., Marzec P. (red.), Lublin

2008; *Znieważenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w środkach masowego przekazu*, [w:] *Środki przekazu – informacja czy manipulacja?*, Balicki A., Guz T., Lis W. (red.), Lublin 2008; *Formy manipulacji w mass mediach a dążenie do odkrycia prawdy dziennikarskiej*, [w:] *IX Kielecki Festiwal Nauki 15-30 września 2008. Prezentacje Festiwalowe*, Predygiel A. (red.), Kielce 2009; *Wpływ wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na orzecznictwo sądów polskich*, [w:] *IX Kielecki Festiwal Nauki 15-30 września 2008. Prezentacje Festiwalowe*, Predygiel A. (red.), Kielce 2009 (wkład autorski 50%); *Ucieczka od odpowiedzialności – od wolności do dowolności*, [w:] *Stan realizacji polityki społecznej w XXI wieku*, Miłek M., Wilk-Jakubowski G. (red.), Kielce 2009; *Prawo do prywatności a rozwój nowych technologii informatycznych. Szanse i zagrożenia*, [w:] *Nie tylko Internet. Nowe media, przyroda i „technologie społeczne” a praktyki kulturowe*, Mucha J. (red.), Kraków 2010; *Zakres dozwolonej krytyki prasowej*, [w:] *Współczesne media. Wolne media? T. I*, Hofman I., Kępa-Figura D. (red.), Lublin 2010; *Konstytucyjne podstawy wolności wypowiedzi*, [w:] *Praktyczne aspekty wolności wypowiedzi*, Lis W., Husak Z. (red.), Toruń 2011 (wkład autorski 50%); *Tymczasowe zabezpieczenie powództwa – forma cenzury czy ochrona dóbr osobistych*, [w:] *Praktyczne aspekty wolności wypowiedzi*, Lis W., Husak Z. (red.), Toruń 2011; *Swoboda wypowiedzi i wolność prasy w prawie międzynarodowym*, [w:] *Ius et mundus. Księga Pamiątkowa dedykowana Profesorowi Lechowi Antonowiczowi*, Guz T., Mazurkiewicz R., Pałubska M.R. (red.), Lublin 2011; *Obowiązek prawdziwego przedstawiania omawianych zjawisk jako podstawa działalności dziennikarskiej*, [w:] *Ius et historia. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Jerzemu Markiewiczowi*, Guz T., Bednaruk W., Pałubska M.R. (red.), Lublin 2011; *Mass media źródłem demoralizacji dzieci i młodzieży w ujęciu socjologiczno-prawnym*, [w:] *Przestępczość wśród młodzieży – zagrożenia i sposoby przeciwdziałania*, Komadowska A. (red.), Lublin 2012; *Ochrona prawna języka polskiego w działalności prasowej*, [w:] *Współczesne media. Kryzys w mediach. T. I*, Hofman I., Kępa-Figura D. (red.), Lublin 2012; *Pojęcie dziennikarza na gruncie prawa prasowego*, [w:] *Status prawny dziennikarza*, Lis W. (red.), Warszawa 2014; *Powszechny charakter orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka*, [w:] „Jurysta” 2009, nr 1; *The positive and negative aspects of the mass media’s influence on the quality of a lifestyle*, [w:] „Studium Vilnense A”, vol. 6, Vilnius 2009; *Wolność wypowiedzi gwarancją demokracji*, [w:] „Studium Vilnense A”, vol. 7, Vilnius 2010; *Ochrona rodziny przed szkodliwym oddziaływaniem środków masowego przekazu w prawie polskim*, [w:] „Państwo i Społeczeństwo. Wielowymiarowy obraz rodziny”, Leśniak M. (red.), Kraków 2011, nr 3; *Wolność prasy i innych środków społecznego przekazu jako*

zasada ustrojowa, [w:] „Studia Medioznawcze” 2012, nr 4; *Działalność katolickich środków masowego przekazu przejawem pluralizmu i gwarancją demokracji*, [w:] „Studia z Prawa Wyznaniowego” 2012, T. 15; *Hidden advertising activities in the light of journalist's rights and responsibilities*, [w:] „Studium Vilnense A”, vol. 11, Vilnius 2014; *Конфіденційний характер журналістики у польському законодавстві*, [w:] „Вісник львівського університету. Серія юридична”, Випуск 59, Львів 2014; *Krytyka prasowa w działalności dziennikarskiej*, [w:] „Studia Medioznawcze” 2016, nr 1; *Prasa internetowa. Proces migracji mediów do cyberprzestrzeni*, [w:] „Rocznik Bibliologiczno-Prasoznawczy” 2016, nr 8 (złożony i przyjęty do druku).

5. 2. Status prawny jednostki w państwie

Istotne miejsce w moich badaniach naukowych zajmują zagadnienia związane ze statusem prawnym jednostki w państwie sprowadzające się do analizowania przysługujących każdemu wolności i praw, będących wyznacznikiem poziomu demokratyzacji stosunków społecznych. Najobszerniejszą i mającą praktyczny charakter pozycją w tej kategorii jest podręcznik *Konstytucyjny system organów państwowych*, Dudek D., Husak Z., Kowalski G., Lis W., Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2012 (wkład autorski 25%). Problematyce dotyczącej statusu prawnego jednostki w państwie dotychczas poświęciłem również 8 pozycji ujętych w rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych oraz artykuły naukowe: *Konstytucyjne gwarancje prawa do nauki*, [w:] *Prawo oświatowe. Stan obecny i perspektywy rozwoju*, Pyter M., Balicki A. (red.), Lublin 2010; *Status prawny nauczyciela jako funkcjonariusza publicznego*, [w:] *Szkoła, edukacja, wychowanie*, Balicki A., Guz T., Lis W. (red.), Lublin 2010; *Koncepcja zrównoważonego rozwoju a potrzeba edukacji przyrodniczej*, [w:] *Szkoła, edukacja, wychowanie*, Balicki A., Guz T., Lis W. (red.), Lublin 2010 (wkład autorski 50%); *Koncepcja zrównoważonego rozwoju jako determinanta działalności gospodarczej*, [w:] *Zrównoważony rozwój obszarów przygranicznych*, Kościk B., Sławińska M. (red.), Lublin 2010; *Swoboda wypowiedzi w mass mediach a poszanowanie godności człowieka*, [w:] *Normatywny wymiar godności człowieka*, Lis W., Balicki A. (red.), Lublin 2012; *Prawo do wynagrodzenia podstawą bezpieczeństwa socjalnego pracownika*, [w:] *Świadczenie pracy jako przedmiot zobowiązania umownego*, Frey R. (red.), Kielce 2013; *Podmiot praw do utworów tworzonych w ramach działalności naukowo-dydaktycznej*, [w:] *Działalność naukowo-dydaktyczna w świetle prawa autorskiego*, Lis W., Tylec G. (red.), Lublin 2015; *Konstytucyjne gwarancje ochrony zdrowia i dostępu do świadczeń opieki*

zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, [w:] *Prawne aspekty cywilizacyjnych zagrożeń zdrowia*, Pacian J. (red.), Warszawa 2016.

5.3. Prawo policyjne i postępowanie przygotowawcze

Z racji doświadczeń związanych ze służbą w formacjach mundurowych w moim dorobku nie mogło zabraknąć publikacji związanych z praktycznymi aspektami funkcjonowania organów ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Do opracowań, które można zaliczyć do tej kategorii należą 2 leksykony: *Leksykon polskiej procedury karnej. 100 podstawowych pojęć*, Bartnik M. (red.), Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2013 (wkład autorski 30%); *Leksykon kryminalistyki. 100 podstawowych pojęć kryminalistyki*, Bartnik M., Lis W., Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016 (wkład autorski 50%); oraz rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych oraz artykuły naukowe: *Współpraca policyjna w ramach systemu Schengen*, [w:] *Polska w strefie Schengen*, Bednaruk W., Bielecki M., Kowalski G. (red.), Lublin 2010; *Stosowanie przez Policję środków przymusu bezpośredniego a ochrona wolności i praw człowieka*, [w:] *Nauki społeczne na rzecz bezpieczeństwa wewnętrznego*, Bogdalski P., Nepelski M. (red.), Szczytno 2014; *The place and role of the Police in the system of public safety and order of the Republic of Poland*, [w:] *Security. Bezpečnostné Fórum 2015*, Ušiak J., Kollár D. (red.), Banská Bystrica 2015; *Publikacja listu gończego a ochrona prawa do wizerunku*, [w:] „Przegląd Sądowy” 2013, nr 3; *Uprawnienia funkcjonariuszy Straży Granicznej w kontekście ochrony wolności i praw człowieka*, [w:] „Roczniki Nauk Prawnych KUL”, Lublin 2014, T. XXIV, nr 3; *Safety of persons protected by the Government Protection Bureau*, [w:] „Securitologia” 2015, nr 1.

5.4. Bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny

Szczególne miejsce w dorobku naukowym zajmuje 17 publikacji dotyczących bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego w szerokim ujęciu, wśród których przede wszystkim należy wskazać monografię *Bezpieczeństwo wewnętrzne i porządek publiczny jako sfera działania administracji publicznej*, Lublin 2015. Poza tym dorobek naukowy ujęty w ramach powyższej kategorii stanowią rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych oraz artykuły naukowe: *Współpraca policji i samorządu terytorialnego w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego*, [w:] *Dziesięć lat reformy ustrojowej administracji*

publicznej w Polsce, Parchomiuk J., Uliasz B., Kruk E. (red.), Warszawa 2009; *Szantaż energetyczny jako środek kształtowania polityki zagranicznej Rosji a bezpieczeństwo energetyczne krajów byłego ZSRR*, [w:] *Polityczne, gospodarcze i kulturowe aspekty relacji Polski z krajami byłego ZSRR*, Miłek M., Wilk-Jakubowski G., Brzoza R.S., Drabchuk M. (red.), Kielce 2011; *Protection of security as the task of the state under the Polish Constitution*, [w:] *Security. Bezpečnostné Fórum 2012*, Ušiak J., Lasicová J., Kollár D., (red.), Banská Bystrica 2012; *Ograniczenie swobody wypowiedzi z uwagi na ochronę wymiaru sprawiedliwości*, [w:] *Wymiar sprawiedliwości a media*, Sobczak J., Tylec G. (red.), Warszawa-Opole 2012; *Ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego a konstytucyjne gwarancje swobody wypowiedzi i wolności prasy*, [w:] *Pomiędzy wolnością i odpowiedzialnością. Problemy współczesnych mediów*, Kowalczyk R., Machura W., Sobczak J. (red.), Opole 2013; *Publiczny sektor ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego*, [w:] *Bezpieczeństwo państwa. Zagadnienia podstawowe*, Lis W. (red.), Lublin 2014; *Zagwarantowanie i ochrona bezpieczeństwa w portach lotniczych*, [w:] *Paradygmaty badań nad bezpieczeństwem. Jednostki, grupy i społeczeństwa. T. 2*, Kopczewski M., Kurkiewicz A., Mikołajczyk S. (red.), Poznań 2015; *Gwarancyjny charakter art. 240 kk w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego w kontekście tajemnicy dziennikarskiej*, [w:] *Bezpieczeństwo i jakość życia we współczesnym społeczeństwie polskim. Studium interdyscyplinarne*, Sitek M., Such-Prygiel M., Przastek D. (red.), Józefów 2015; *Zadania Państwowej Straży Pożarnej w systemie ratownictwa*, [w:] *System ratownictwa w Polsce*, Ciecierski M., Czuryk M., Karpiuk M. (red.), Warszawa 2016 (złożony i przyjęty do druku); *Zasady naboru i służby w Policji*, [w:] *Służba w formacjach bezpieczeństwa i porządku publicznego*, Karpiuk M., Pieczywok A. (red.), Warszawa 2016 (złożony i przyjęty do druku); *Obowiązki związane z zapewnieniem ochrony bezpieczeństwa i porządku na sali sądowej*, [w:] „Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury” 2013, z. 4; *Straże gminne w systemie organów ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego*, [w:] „Roczniki Nauk Prawnych KUL”, Lublin 2014, T. XXIV, nr 1; *Bezpieczeństwo w cyberprzestrzeni w ujęciu prawnokarnym – wybrane zagadnienia*, [w:] „Rocznik Bibliologiczno-Prasoznawczy” 2014, T. 6; *Competence of the President of the Republic of Poland in the field of defense and national security*, [w:] „Studium Vilnense A”, vol. 12, Vilnius 2015; *Protecting Polish cultural security and heritage in the context of globalization*, [w:] „Studium Vilnense A”, vol. 13, Vilnius 2016 (złożony i przyjęty do druku), *Restrictions on freedom expression due to the security of the state in the jurisprudence of the European Court of Human Rights*,

[w:] „Научни трудове на Русенски университет „Ангел Кънчев”. Правни науки”, Ruse 2016 (zgłoszony do druku).

5.5. Administracyjnoprawne zagadnienia kontroli i nadzoru

Na dorobek naukowy w ramach wskazanej kategorii składa się 11 pozycji obejmujących rozdziały w monografiach i publikacjach zbiorowych oraz artykuły naukowe: *Sądownictwo administracyjne jako element kontroli działalności administracji publicznej*, [w:] *Z zagadnień nadzoru i kontroli organów władzy publicznej w Polsce. T. I*, Konarski M., Woch M. (red.), Warszawa 2012; *Zadania wojewody w zakresie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego – wybrane zagadnienia*, [w:] *Z zagadnień nadzoru i kontroli organów władzy publicznej w Polsce. T. II*, Konarski M., Woch M. (red.), Warszawa 2013; *Policja administracyjna jako funkcja administracji publicznej*, [w:] *Obrót powszechny i gospodarczy. Problemy publicznoprawne i ekonomiczne*, Ramus I. (red.), Kielce 2014; *Szczególne uprawnienia organów jednostek samorządu terytorialnego w zarządzaniu kryzysowym*, [w:] *Zarządzanie kryzysowe w wymiarze lokalnym. Organizacja, procedury, organy i instytucje*, Majchrzak D. (red.), Warszawa 2014; *Prywatyzacja zadań publicznych w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego*, [w:] *Współczesne zagrożenia bezpieczeństwa państwa*, Lis W. (red.), Lublin 2015; *Nadzór Komendanta Głównego Policji nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi*, [w:] *Z zagadnień nadzoru i kontroli organów władzy publicznej w Polsce. T. V*, Konarski M., Woch M. (red.), Warszawa 2015; *Istota i rola samorządu terytorialnego w państwie demokratycznym*, [w:] „Roczniki Nauk Prawnych KUL”, Lublin 2012, T. XXII, nr 1; *Koncesjonowanie działalności gospodarczej w zakresie rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych*, [w:] „Rocznik Bibliologiczno-Prasoznawczy” 2012, T. 4, z. 2; *Procedura rejestracji tytułu prasowego. Problemy regulacyjne*, [w:] „Rocznik Bibliologiczno-Prasoznawczy” 2013, T. 5; *Status prawny Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji*, [w:] „Roczniki Nauk Prawnych KUL” 2015, T. XXV, nr 3; *Środki nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego*, [w:] *25 lat samorządu terytorialnego w Polsce. Doświadczenia przeszłości, nauki na przyszłość*, Bukowski Z., Kamosiński S., Bydgoszcz 2016 (złożony i przyjęty do druku).

6. Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach – § 4 pkt 6 rozporządzenia

W roku akademickim 2013-2014 byłem uczestnikiem i wykonawcą projektu „Specjalność: Prawo administracji publicznej i gospodarcze, kursy przygotowujące do egzaminu aplikacyjnego oraz doskonalenie kadry naukowej z zakresu specjalistycznych języków obcych”, Nr WND-POKL.04.01.01-00-168/09, realizowanego przez Wyższą Szkołę Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach.

Byłem uczestnikiem i wykonawcą projektu badawczego „Wybrane aspekty prawne funkcjonowania administracji publicznej i Unii Europejskiej” (2010-2011) realizowanego w ramach Wydziału Zamiejscowego Nauk Prawnych i Ekonomicznych KUL w Tomaszowie Lubelskim. Poza tym byłem kierownikiem i wykonawcą 3 projektów badawczych: „Swoboda wypowiedzi w mass mediach a poszanowanie godności człowieka” (2010-2011), „Ograniczenia wolności wypowiedzi ze względu na bezpieczeństwo państwa” (2012-2013), „Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu” (2014-2015), realizowanych w ramach Wydziału Zamiejscowego Nauk Prawnych i Ekonomicznych KUL w Tomaszowie Lubelskim. Aktualnie jestem zaangażowany w projekt badawczy „Prawne formy działania wojewódzkiego konserwatora zabytków”.

7. Wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych – § 4 pkt 8 rozporządzenia

Wziąłem aktywny udział w 56 konferencjach międzynarodowych i krajowych, w trakcie których wygłosiłem referaty. Te spośród nich, które dotyczyły swobody wypowiedzi i wolności prasy zawsze wywoływały ożywione dyskusje uczestników konferencji. Szczegółowy ich wykaz zawiera załącznik nr 6.

8. Udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji – § 5 pkt 2 rozporządzenia

W charakterze uczestnika konferencji, nie wygłaszając referatu, brałem udział 8 razy. Byłem pomysłodawcą i organizatorem (bądź współorganizatorem) 6 konferencji naukowych. Poza tym byłem członkiem komitetu naukowego 4 konferencji ogólnopolskich. Szczegółowe informacje na ten temat zawarte są w załączniku nr 8.

9. Otrzymane nagrody i wyróżnienia – § 5 pkt 3 rozporządzenia

W 2012 r. otrzymałem prestiżowe wyróżnienie za książkę *Prawo prasowe. Komentarz*, opublikowaną przez Wydawnictwo C.H. Beck, która została uznana za książkę miesiąca czerwca 2012 r. przez profesjonalny serwis o rynku wydawniczym „Magazyn Literacki KSIAŻKI”. W ramach kolejnych ocen pracowników naukowo-dydaktycznych uzyskiwałem najwyższe kategorie; za lata 2013-2014 uzyskałem ocenę wyróżniającą.

10. Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych – § 5 pkt 7 rozporządzenia

Jestem członkiem 3 towarzystw naukowych: Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej, Towarzystwa Naukowego KUL, Polskiego Towarzystwa Naukowego Prawa Prasowego. Staram się o przyjęcie do kolejnych, co ułatwi mi dalszy rozwój naukowy.

11. Osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki – § 5 pkt 8 rozporządzenia

Jestem promotorem kilkunastu prac licencjackich i magisterskich z zakresu prawa konstytucyjnego i administracyjnego (kolejnych kilkanaście jest przygotowywanych pod moim kierunkiem) oraz recenzentem kilkudziesięciu prac dyplomowych z zakresu prawa administracyjnego i prawa mediów.

Obok rozwijania działalności naukowej zajmuję się także popularyzacją nauki w środowisku lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym, czego najlepszym przykładem jest aktywne uczestnictwo w ramach kolejnych edycji Lubelskiego Festiwalu Nauki i Kieleckiego Festiwalu Nauki.

Zorganizowałem kilka wyjazdów do Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w Lublinie po to, by zapoznać studentów z pracą ekspertów kryminalistyki. Współorganizowałem wyjazdy studentów do Sejmu RP oraz spotkania z parlamentarzystami. Wynikiem współpracy z przedstawicielami Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej była konferencja „Straż Graniczna – XX-lecie. Geneza powstania, droga przemian, założenia wieloletniej koncepcji funkcjonowania” oraz wyprawy krajoznawcze na pogranicze polsko-ukraińskie celem poznania historii i piękna tych terenów oraz wspólnego dziedzictwa żyjących tu od wieków przedstawicieli sąsiadujących ze sobą narodów.

Współpracowałem z Biurem Informacji Obywatelskiej, które tworzyli studenci Wydziału Zamiejscowego Nauk Prawnych i Ekonomicznych KUL w Tomaszowie Lubelskim

i brałem udział w recenzowaniu przygotowywanych przez nich opracowań popularno-naukowych publikowanych w serii *Vademecum prawno-administracyjne*.

W ramach współpracy z Ośrodkiem Doskonalenia Nauczycieli „Inter Edukacja” prowadzę szkolenia z zakresu edukacji medialnej oraz statusu prawnego nauczyciela.

Do popularyzacji nauki przyczyniają się także recenzje opracowań z zakresu prawa oraz sprawozdania z konferencji naukowych, których wykaz zawiera załącznik nr 4.

12. Opieka naukowa nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji – § 5 pkt 9 rozporządzenia

W latach 2010-2013 r. sprawowałem funkcję opiekuna studentów na kierunku stosunki międzynarodowe w Wydziale Zamiejscowym Nauk Prawnych i Ekonomicznych KUL w Tomaszowie Lubelskim.

13. Staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich – § 5 pkt 11 rozporządzenia

W październiku 2015 r. z Uniwersytetu w Ruse w Bułgarii otrzymałem zaproszenie do odbycia tygodniowej wizyty studyjnej, która została zaplanowana na marzec 2016 r.

14. Wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców – § 5 pkt 12 rozporządzenia

Jestem autorem opinii prawnej przygotowanej na zlecenie Instytutu Slawistyki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie dotyczącej oświadczeń towarzyszących licencji CC 3.0 BY.

15. Recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych – § 5 pkt 14 rozporządzenia

W roku akademickim 2013-2014 recenzowałem artykuły przedkładane do publikacji w Kwartalniku Naukowym „Kultura - Media - Teologia” wydawanym przez Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

Wojciech Lis